

Statemental

"Men jeg er et temmelig realistisk menneske, og jeg stoler faktisk kun på det, jeg har set med mine egne øjne. Logik, bedreviden, matematik eller alle mulige ismer og teorier er kun for folk, der ikke kan se med deres egne øjne. Og de fleste mennesker her i verden kan faktisk ikke se med deres egne øjne. Jeg forstår det ikke, for hvis bare man vil, så er det noget, enhver kan finde ud af."

Haruki Murakami, Trækopfuglens Krønike, 2001.

I Pernille Egeskovs billedverden kan man genfinde den samme sikkerhed i det, hun ser og oplever. Hendes billeder har deres udgangspunkt i helt konkrete oplevelser og iagttagelser fra hverdagslivet, som hun billedliggør i et nonfigurativt, poetisk billedsprog. Afsættet for hendes billeder er dermed ikke en ren fantasiverden, men netop alt det, man kan se, og alt det, som man kan fornemme og sansen af underliggende stemninger, intentioner, følelser og motiver. Pernille Egeskovs iagttagelsesevne er på en gang åben og præcis, klar og nuanceret, og hun formår at gengive sine iagttagelser i et abstrakt billedsprog, som minder om en form for poetisk realisme: En realisme, hvor den poetiske dimension og underbevidste stemninger fra både lyse og mørke paralleluniverser flettes sammen med virkelighedens verden.

Til denne udstilling har Pernille Egeskov taget afsæt i nogle baggrundsmaterialer, som bærer konkrete spor af både slid og af tidligere handlinger, det vil sige af et påbegyndt, men ikke fuldbåret håndværksarbejde. Pernille Egeskovs intention har ikke været at fuldbyrde et ukendt menneskes målsætning, at færdiggøre arbejdet, men at bruge det ufuldstændige arbejde som et komplekst og flertydigt rum, hvor hun tilføjer sine egne handlinger, sine egne spor og dermed skaber et nyt billede, som hun sender i en helt ny retning.

Dette greb peger på et bevidst blik for, at alle handlinger sker i en større, social sammenhæng, og at disse handlinger efterlader sig både synlige og usynlige spor i verden. Pernille Egeskovs billeder inviterer os til at reflektere over vores handlinger – vores ageren i verden – og at sansen det rum, som disse handlinger udfolder sig i. Hendes billeder viser, at dette rum er ladet med intentioner, motivationer, ønsker og målsætninger ... og med poetiske fortællinger.

Pernille Egeskov antyder ikke disse fortællinger i et entydigt sprog. Hendes billeder virker undersøgende, som om hun udforsker billedfladens virkemidler, og samtidig vidner hendes billeder om stor omhyggelighed. Hendes kompositioner er både subtile og præcise. Formerne og farverne opstår af gamle mærker, af nye stofflader i både sarte og kontrastfyldte farver og af bugtede, riflede bånd, som skaber en intens dialog med billedernes linjeforløb. Gamle sting og mærker flettes sammen med nye sting, nye former, nye linjer.

I Pernille Egeskovs billeder fungerer linjen sjældent som kontur rundt om en form, men tegner sin egen retning, sin egen bevægelse. Nogle gange forankrer linjen en form til fladen. Nogle gange viser den bare vej. Den skaber intensiteten i billedet – og den skaber dialog. Både kompositionen og linjen i Pernille Egeskovs billeder sender mine tanker i retning af John Cages grafiske arbejder, hans ukonventionelle partiturer som f.eks. hans 'Fontana Mix' serie. Der er flere elementer i Pernille Egeskovs abstrakte billedsprog, som lægger sig tæt op ad musikkens. Dynamikken i billedkompositionerne, rytmen, subtile anslag i transparente stoffer eller små løkker af blank tråd, der bliver afløst af kraftige toner i tekstiler og farver.

Billederne taler både i piano og forte, men på mange måder er det interessante det, der sker i mellemrummet. Ligesom John Cages musik anskueliggjorde, at rummet mellem tonerne, stilheden, er potent og ladet i både en indre og ydre forstand, på samme måde viser Pernille Egeskovs billeder, at 'mellemrummet' i kompositionen er et ladet felt, der rummer både livets og poesiens genklang. I mellemrummet, i stilheden, skærpes vores sanser. Pernille Egeskovs billeder viser, at billedkunst måske egentlig er noget man både kan se og lytte til .... Og så stole på det, man sanser.

Angelika Dahl Serritzlew
MA History of Art
Courtauld Institute of Art, University of London, 2010